

Čtrnáct kroměřížských zastavení

Pane Ježíši Kriste, ty jsi prošel křížovou cestou, která se završila tvým ukřížováním. Chceme si nyní připomenout tyto okamžiky, které nám přinesly spásu. Tvoje putování provázela četná setkání s lidmi, z jejichž postojů se dodnes můžeme poučit. Právě tak se můžeme poučit i z příběhů novodobých Pilátů, Veronik, Marií, Šimonů i lotrů, kteří zanechali svoji stopu v našem kraji. Míru tvého utrpení a jeho smysl tak můžeme pro sebe objevit novým způsobem.

I. Ježíš odsouzen

Jak často slyšíme, že se Ježíš nechal odsoudit vlastně dobrovolně. Vždyť mu Pilát dal opakovaně možnost rétoricky z obvinění vyklíčovat. Stačilo jen pár slov, která by byla alespoň nejednoznačná a Pilát byl ochoten se jich chytit a Ježíše šalamounsky skrýt před hněvem zfanatizovaného davu.

Neuhnout před zjevnou lží, nepřipustit dvojznačnou interpretaci křesťanské zvěsti. Jak nutně potřebujeme příklady a vzory, které je hodné následovat.

V Lutopecnách se narodil v roce 1928 Augustin Navrátil. Soudci Okresního soudu v Kroměříži byl nespravedlivě souzen. Lékaři zdejší psychiatrické nemocnice byl nesmyslně léčen s diagnózou „paranoia querulans“. Jeho pronásledování nebylo ani tak dílem démonické státní moci řízené z nejvyšších míst, ale výslednicí rozhodování jeho sousedů v Místním národním výboru v Lutopecnách, úředníků ONV Kroměříž či vedení státního podniku Pal Magneton. Třicet let tvrdohlavě vzdoroval komunistické kolektivizaci v zemědělství, vydával katolický samizdat, stal se signatářem Charty 77, sepsal tzv. Kroměřížskou petici, v níž vyzýval státní orgány, aby dodržovaly náboženskou svobodu. Za šíření této petice byl Navrátil v červenci 1978 poslán do psychiatrické léčebny. Stal se svědkem toho, že diagnóza není jen záležitostí vědy, ale i svědomí. V roce 1988 Navrátil inicioval petici známou jako *Podněty katolíků k řešení situace věřících občanů*, kterou podepsalo více jak půl milionu lidí, a ta se tak stala nejmasovější akcí manifestujících odpor proti komunistickému režimu. Netoužil být hrdinou a ani po sametové revoluci se jím nestal. Svědomím této země ale určitě je.

Pane, dej, ať také já dokážu rozlišit, jakým způsobem se mám postavit zlu.
Ukřížovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

2. Ježíš na sebe bere kříž

Z uznávaného profesora vězněm a dělníkem v cukrovaru. Takový životní pád zaznamenal Leo Kavalier, kněz, který působil v Kroměříži.

Narodil se roku 1907 jako páté dítě v rodině revírníka arcibiskupství Olomouckého. Pár dní po porodu mu zemřela matka a v sedmi letech přišel i o otce. Díky podpoře širší rodiny se však Leovi podařilo vystudovat Arcibiskupské Gymnázium v Kroměříži a po studiu bohosloví se stal knězem. Složil rovněž profesorskou zkoušku, a tak mohl vyučovat náboženství na gymnáziu. V letech 1939 – 1943 byl zповědlníkem Milosrdných sester sv. Vincence de Paul v Kroměříži. Od roku 1944 začal učit na reálce v Kroměříži. Od počátku své pedagogické činnosti byl činný ve skautingu. Již od roku 1935 pořádal skautské tábory v Rajnochovicích. O prázdninách roku 1945 založil Leo 5. oddíl Junáka v Kroměříži a byl i jeho prvním vůdcem.

Hned po únorovém puči se stala jeho činnost trnem v oku novému zřízení. Musel nastoupit na nucenou dovolenou. Tím skončila jeho práce ve školství a byl

přeložen jako administrátor, později farář do Chválkovic na Hané. Zde byl 25. dubna 1949 zatčen Státní bezpečností, protože poskytl na faře nocleh synovci, který krátce nato ilegálně překročil hranice. V říjnu 1949 byl Leo odsouzen za spoluvinu na vyzvědačství k 10 letům žaláře. Propuštěn byl s podlomeným zdravím roku 1959. V duchovní službě měl zákaz pracovat a neměl se kam vrátit. Přijala ho do své rodiny jeho neteř Svatava v Kroměříži. Pracoval až do důchodu jako nádeník v místním cukrovaru. Mše svatě každé ráno sloužil ve svém pokojíku. Zde také 1. srpna 1991 zemřel.

Pane, tvé veřejné působení nikdy nebylo možné měřit kategorií úspěchu. Ať to mám vždy na paměti.

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

3. Ježíš padá pod křížem

Ježíš na sebe přijal kříž a vydal se s ním na vrchol Golgoty. Židé ho odsoudili, Židé se mu posmívali, Židé ho bili a mučili. Křesťanská Evropa na ně i v této souvislosti uvalila princip kolektivní viny a činila je zodpovědnými za každou morovou epidemii, neúrodu či živelnou pohromu. Přitom ale Kristus či jeho matka Maria byli také praktikující Židé! Jen několik kroků od kroměřížského kostela Panny Marie se nachází separační zeď, která od sebe oddělovala životní prostory křesťanů a Židů. Separování ale nebyli křesťané, nýbrž jen Židé, jejichž gheto se na noc zamykalo. Dnes zde již nikdo z nich nežije a hrstku z nich připomínají jen nápisy v dlažbě. Pověštinou skončili v německých koncentračních táborech. Můžou za všechno nacisté? Evangelium je v tomto náročné. V úvodu každé bohoslužby prosíme za odpuštění nejen toho, co jsme udělali špatně, ale vyznáváme se také z toho, že jsme neudělali to, co jsme měli udělat! Židé v Kroměříži. Je to dávná historie. Proč ji připomínat? Protože za náboženskou nebo rasovou nesnášenlivostí nejde udělat tečku a dnešní doba přináší nové výzvy. Když například papež František vyzve, abychom pomáhali uprchlíkům, leckdo jej nařkne z přílišného levičáctví. Podařilo se nám v našich městech zaplnit prázdné místo po židovských komunitách a jejich plnohodnotné kultuře a konzistentní víře, které po tisíciletí nastavovaly zrcadlo pevnosti a pravdivosti našeho křesťanství? Je dnes plnohodnotnou náhradou bezbřehý liberalismus? Je nám zrcadlem bída a utrpení lidí donucených opustit své domovy, kteří si často nesou sebou jen to nejcennější – víru svých otců?

Pane, ať raději chybujeme na cestě do Božího království, než abychom se zdánlivě svatě ničeho nedopustili!

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

4. Ježíš se setkává se svou Matkou

Pane, v naší zemi je mnoho žen, které jsou nositelem jména tvé matky. Jednou z nich je i ctihodná matka Marie Vojtěcha Hasmandová. Kdyby se na její počest pěly chvály jako na matku Boží v Litanií loretánské, pak by jedna z nich zněla: královno mučednic pronásledovaných komunistickým režimem.

Marie se narodila v roce 1914 v Huštěnovicích na Uherskohradištsku. Už ve třinácti letech vstoupila jako čekatelka do kláštera Boromejek. V roce 1933 přijala řeholní jméno Marie Vojtěcha. Za druhé světové války působila nejdříve jako učitelka a poté jako ošetřovatelka. V roce 1950 byla jmenována představenou řeholního domu v Prachaticích. Na pokyn matky představené zde poskytla azyl františkánskému knězi

Remigiu Jančovi, který při zrušení klášterů unikl zatčení a skrýval se před Státní bezpečností. Po udání za to byli oba roku 1952 zatčeni. Vojtěcha byla ve vykonstruovaném procesu 19. září 1953 odsouzena k 8 letům vězení za údajnou špionáž a velezradu. V průběhu věznění onemocněla tuberkulózou a její zdraví se celkově velmi zhoršilo. Z rozsáhlé dochované korespondence zjišťujeme, že ač sama trpící, utěšovala a povzbuzovala své příbuzné a přátele. Svou víru statečně dosvědčovala a odpouštěla svým nepřítelům. V roce 1960 byla z věznice v Pardubicích propuštěna na všeobecnou amnestii, jen 4 měsíce před vypršením celého trestu. V roce 1970 byla zvolena generální představenou kongregace. Zemřela 21. ledna 1988 ve Znojmě-Hradišti. Dne 29. listopadu 1996 byl zahájen proces jejího svatořečení.

Pane, dej, ať nečekám na ideální podmínky, ale snažím se společnosti pomáhat v situaci, která právě nastala!

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

5. Šimon pomáhá Ježíši nést kříž

Tato farnost dodnes sklízí plody velkého kněze Zdeňka Čížkovského. Sám o sobě říkal, že měl sklony k dobrodružnému životu. Kdo si jej pamatuje, jistě dosvědčí, že to byl přesně ten Šimon, který když dostal tu výzvu: „pojď, nes můj kříž“, tak si prostě řekl: „jasně, vlastně proč ne já“. Těžko si jej představit jako někoho, kdo by před touto výzvou uhnul, kdo by nejprve špekuloval všechna pro a proti, kdo by se ohlížel na to, co si o něm řeknou ti lidé v davu kolem. Těžkosti přijímal tak, jak přicházely a sílu čerpal od toho, jehož kříž nesl. Pokud něčím africkým prosákla jeho osobnost, pak právě touto bezmeznou a okamžitou důvěrou v Boha. Nic mu na tom nepřišlo divného a stejně tak by na tom nemělo být nic exotického pro nás, pokud tedy o sobě máme mluvit jako o křesťanech.

Pane, dej, ať není motivací našeho života seberealizace, ale rozpoznávání toho, co je potřeba udělat.

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

6. Veroničín skutek lásky

V Kroměříži jdou ve stopách Veroniky řeholnice dvou kongregací, které zde mají své kláštery. Kongregace milosrdných sester sv. Vincence de Paul sídlí na Malém Valu. Zde se věnují zejména nemocným a starým lidem, zdravotně postiženým ale též sociálně ohroženým lidem. Snad se nám to i nelíbí, že díky či spíš kvůli nim se v Kroměříži zdržuje tolik bezdomovců, pro které mají denně jídlo.

Kongregace milosrdných sester svatého kříže působí v klášteře v Kopernikově ulici. I tyto řeholnice se věnují doprovázení nemocných a umírajících, působí ve prospěch lidí odsunutých na okraj společnosti, vyučují a poskytují duchovní zázemí. V době komunismu, podle svědectví kněží aktivních v disentu, byly sestry svatého kříže součástí odporu vůči režimu a spolupracovaly s disidenty. Vstupovaly do kongregace v utajení. Jejich skutky nejsou ve společnosti vyzdvihovány, většinová veřejnost se o jejich odvaze zřejmě nikdy nedoví.

Můžeme si být jistí, že díky sestrám z obou kongregací ve dne v noci zaznívají z Kroměříže modlitby k Bohu. Modlí se i za nás.

Pane, dej, ať mi nikdy nechybí soucit a odvaha k děláni toho, co nebývá zvykem!

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

7. Druhý pád

Jsme společenstvím, v němž máme mimořádnou možnost si uvědomit, jakým křížem je „Diagnóza“. V Kroměříži žije mnoho lidí se zdravotním nebo mentálním postižením. Mnozí z nich se zapojují do života farnosti a navštěvují bohoslužby. Nesou si svůj každodenní kříž, ale nezasluhují si pouze náš soucit. Můžeme si vzít příklad z jejich radosti, vděčnosti a důvěry, vytrvalosti, či trpělivosti při snášení bolesti.

Diagnóza se ale stává stigmatem i jinde, a sice když je startovní čarou na cestě ven ze závislosti na alkoholu, lécích, drogách. Přes všechnu naději, je to pro naše bližní v zajetí návykových látek cesta opakovaných pádů, selhání. Jako ve hře člověče nezlob se stále vracejí na start.

Nelze také přehlížet kříže těch, jejichž diagnózy odmítá přijmout i jejich nejbližší okolí.

Pane, pomoz mi pochopit, že kříž je nutnou záležitostí v životě křesťana i celé církve na cestě k věčnosti.

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

8. Ježíš potkává jeruzalémské ženy

Tváří v tvář virové nákaze, kterou neznáme a obáváme se jejích důsledků, kdy si vzájemně sdílíme strach z nejistoty a možných následků, nelze nevidět, jak jsme těmto ženám podobní. Jak to, že nemáme tváře rudé od pláče nad stovkami obětí dopravních nehod, civilizačních chorob, závislostí, zloby a sobectví, na které jsme si už jenom jaksi zvykli? Stejně jako Ježíš svými slovy zdaleka nezlehčoval vlastní utrpení, když je napomínal, ani tyto úvahy nezlehčují závažnost těchto dní. Naopak. Křesťan namůže přehlížet, že aktuální hrozba se jen přičte k těm, se kterými jsme se sice naučili žít, ale stále jim nejsme ochotni čelit. V každé krizi, před každou hrozbou či bezprávím budeme souzeni ne podle toho, zda jsme dokázali sami přečkat vše bez větší úhony, ale podle toho, zda jsme dokázali být na blízku těm, kdo trpí, kdo jsou ohroženi, kdo jsou vyčleněni, opuštěni, zda náš soucit a soustrast nebyly jen hrou pro kolemjdoucí.

Pane, dej, ať dokážeme nad sebou plakat uzdravujícím pláčem a ať také sami sobě dokážeme odpustit! Chraň nás před zlem samolibosti a sobectví, které má dnes společenskou přednost před soucitem a milosrdenstvím.

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

9. Ježíš padá potřetí

Jedno olomoucké sklepení je skropeno krví Sv. Jana Sarkandra, který ve třech torturách odolal nátlaku vyrazit zpovědní tajemství. Martyriem tohoto světce se jako červená nit vine zneužití práva světské moci vůči svobodě a svědomí jednotlivce. Až pohled s odstupem staletí dává i zde zaznít: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ Celá Olomouc tehdy věděla, když poslouchala Sarkandrovo sténání, že mocní, kteří drží v ruce zákon, ohýbají tento zákon podle svého a na mučidlech nelámou jen tělo jednoho holešovského kněze, ale lámou zde spravedlnost a právo. Necháme-li účel světit prostředky, můžeme se dočkat toho, že se obojí ocitne za hranicemi lidskosti. A to se tehdy stalo. Evangelicko-katolické soupeření vrcholilo ve stavu, kdy se chování křesťanů ve jménu vyšších cílů ocitlo na opačné straně, než zvěst evangelia. Nepřipravujeme dnes tím, že nezúčastněně přihlížíme účelovému a bezhodnotovému chování našich společenských špiček, půdu pro nová martyria ve jménu svědomí, lidskosti, křesťanské lásky?

Pane, otevři naše oči, uši a srdce, abychom dokázali rozpoznat nebezpečí, které číhá tam, kde připustíme potlačování morálky a křesťanské lásky na straně jedné a rozsévání strachu a sobectví na té druhé straně. Dej nám sílu své lásky, sílu následovat Tebe pane, a jen Tebe.

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

10. Ježíše svlékají ze šatů

Již od roku 1054 je církev bolestně rozdělena, ačkoliv měla zůstat celá, stejně jako Kristova nesešivaná suknice.

O jednotu křesťanů se mimořádně zasloužil moravský arcibiskup Antonín Cyril Stojan, rodák z Beňova na Přerovsku. Dlouhá léta působil jako probošt v Kroměříži. Snažil se, aby se sjednotili ve svém křesťanském vyznání všechny slovanské národy, kterým je společný odkaz svatých Cyrila a Metoděje. Současně také rozhodujícím způsobem přispěl k tomu, že po vniku Československa na Moravě neopustilo katolickou církev tolik křesťanů jako v Čechách. Pomohl církvi vrátit kredit pošramocený v důsledku její přílišné spolupráce s rakousko-uherským mocnářstvím. Podílel se na obnově obou nejvýznamnějších moravských poutních míst: Hostýnu a Velehradu. Všechny si dokázal získat svým prostým vystupováním, dobrotou a štedrostí. Jeho velkorysost v budování a štedrosti byla tehdy nad ekonomické možnosti arcibiskupství. Teprve budoucnost ukázala, jak dobré toto dílo bylo. Protože to, co nebylo takto investováno, bylo o pár let později zkonfiskováno a ukradeno dvěma totalitami. Při vstupu do kostela svatého Mořice můžeme u Stojanovy busty číst jeho odkaz: Mám, co jsem dal druhým. V reáliích těchto darů žijeme, coby moravská církev do dnes.

Pane, dej, ať dokážu přispět k jednotě křesťanů vytvářením atmosféry lásky a milosrdenství mezi lidmi, se kterými žiji. Ať moudrost pramenící ze vzdělání, pokroku a touhy po životních jistotách nepřehluší v našich srdcích hlas Ducha Svatého

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

11. Ježíš je ukřižován

My křesťané se rádi identifikujeme s církví vítěznou, přijímáme ale také obraz církve trpící, ve které jsou naši mučedníci pronásledováni pro svoji víru jako Kristus. Jenže jsme to také my, kdo je vinen a to je obraz, se kterým se nám identifikuje těžko. Připomeňme si jednu z nejbolestnějších vin, kterou si s sebou nese olomoucká arcidiecéze.

Olomoucký biskup Karel z Lichtensteinu Castelvorna byl jedním z nejvzdělanějších lidí v Evropě ve druhé polovině 17. století. Po přestálé třicetileté válce, která Moravu změnila v pustinu, se rozhodl učinit z ní naopak kvetoucí zahradu Moravy. Všude chtěl navracet světlo pravé víry, řád, harmonii a vzdělanost. Kroměříž mu vděčí za tak mnoho! To díky němu je zde tak krásný zámek a namísto zastavěných čtvrtí města světově proslulé zahrady.

Přesto tak inteligentní a vzdělaný člověk nečinně přihlížel barbarským čarodějnickým procesům na Velkolosinsku a Šumpersku. Jeho podpisem bylo stvrzeno i upálení nevinného šumperského děkana Lautnera.

Je problematické soudit dávné události dnešními očima. Přesto tenkrát bylo na nevinných spácháno strašlivé bezpráví a dým z tohoto prohřešku se nad Jesenickem vznáší dosud.

Pane, ty jsi řekl: kdo stojí, ať si dá pozor, aby nepadl! Dej, ať se nepovazují za lepšího než jsou ostatní, ať nespolečám na svoje vzdělání či příslušnost k té správné víře.

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

12. Ježíš na kříži umírá

Kroměříž je spojena také s působením kněze Matěje Pavlíka, rodáka z Hrubé Vrbky na Hornácku. Studoval na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži a po absolvování bohosloveckého semináře byl vysvěcen na kněze. V roce 1906 se stal duchovním správcem ústavu pro choromyslné v Kroměříži a v roce 1908 pracoval jako tajemník Antonína Cyrila Stojana, který byl ustanoven kroměřížským proboštem. V období I. světové války prožil hlubokou náboženskou i mravní krizi. Válka se mu zdála bankrotem lidství, ale i bankrotem tradičního křesťanství. V této souvislosti se rozešel s katolickou církví. Stanul v čele československé obce pravoslavných křesťanů a skutečně si zamiloval byzantskou liturgii. V roce 1921 byl v Bělehradě vysvěcen na biskupa a přijal jméno Gorazd. Příkladně se staral o své věřící.

V roce 1942 byl spáchán atentát na říšského protektora Reinharda Heidricha. Vzhledem k tomu, že atentátníci se ukryli v kryptě pravoslavného kostela sv. Cyrila a Metoděje v pražské Resslově ulici, biskup Gorazd na sebe vzal odpovědnost za tento čin. Byl zatčen, krutě vyslýchán a 4. září 1942 popraven. Pravoslavná církev uctívá biskupa Gorazda jako mučedníka a v úctě jej má celý český národ.

Pane dej, ať jsme věrní tvému učení i v těžkých časech a dokážeme respektovat lidi jiné víry. Vždyť tebe neukřižovali ateisté, ale právě lidé věřící.

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

13. Ježíš sňat z kříže

Pieta je název jedné z nejsilnějších písní Karla Kryla. Píseň je plná slz: Začíná slzami Matky Boží, pokračuje deštěm slz velekněze, slzami okupantů a prostitutek a končí deštěm nevinnosti, očištění a zapomnění. V celém tom koloběhu slz jako by chybělo svědomí.

Osudy rodiny Karla Kryla jsou stále živým černým svědomím jmenovitě Kroměříže. V Kroměříži eskalovalo a vlastně svým způsobem na dlouhou dobu zvítězilo barbarství nad generacemi budovaným étosem kulturního národa. Nositelem tohoto étosu byly rodiny a společenství, které přečkaly hrůzu první války, katastrofu války druhé, ale před kladivem barbarského bolševismu už jim nezbývalo sil. Nezapomínejme, že i kroměřížské poválečné školy mohly stát na základech křesťanských tvůrců, ale jejich díla už nikdy nebyla vytištěna. Místo toho stojí mimo jiné na výtěžku pár stovek korun, které utržila národní garda za prodej dvou tun tiskařských písmenek z Krylovy tiskárny do kovošrotu. Co se nepodařilo Krylovi – otci vytisknout, to se ale podařilo Krylovi – synovi vyzpívat. Tento kroměřížský rodák stále probouzí svědomí i u nových, vlastně nevinných generací. Učí nás rozpoznávat zhoubné barbarství i v dnešní době, kdy mnozí na rozeznávání dobra a zla rezignovali.

Pane, dej, ať umíme čerpat ze tvých slov, která jsou život! Pomoz nám žít kulturu života a inspirovat celou společnost k dobru.

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

14. Ježíš je uložen do hrobu.

Jen dvacet kilometrů od Kroměříže na návrší u Horních Moštěnic se nachází hromadný hrob dvě stě šedesáti pěti nevinných lidí.

V noci z 18. na 19. června 1945 zde bývalí slovenští příslušníci 1. československého armádního sboru vedení poručíkem Karolem Pazúrem zmasakrovali obyvatele obcí ze

Středního Slovenska. Povraždění byli hlavně Karpatští Němci a Maďaři, bylo však mezi nimi i několik Slováků. Naprostou většinu tvořily ženy a děti včetně nemluvňat. Tito lidé se vraceli vlakovým transportem do svých domovů, z nichž byli evakuováni během války z nařízení německých úřadů. Zejména skladba obětí – 120 žen a 74 dětí nemá obdobu dokonce ani v žádném z masakrů, které na Moravě spáchali nacisté.

Teprve po dvou letech byl případ vyšetřován a doveden před soud, před kterým stanul jen hlavní viník Pazúr. Ten během procesu nestydatě lhal. Tvrdil, že všichni popravení byli Němci a spolupracovníci nacismu a že žádné malé děti neviděl. Pod tíhou důkazů musel tyto lži opustit, navíc se během soudu prokázalo, že svůj čin spáchal ve snaze zahltit svoji vlastní kolaborantskou minulost, která předcházela jeho přeběhnutí k Rudé armádě. Podařilo se jej odsoudit a uvěznit. Jelikož byl ale Pazúr přítel řady komunistických pohlavárů, byl již po dvou letech věznění propuštěn při amnestii. V následných letech byl vysokým funkcionářem Svazu protifašistických bojovníků a působil jako agent StB.

V roce 2018 byl na kopci zvaném Švédské šance vztyčen čtyřmetrový pamětní kříž, který má na sobě znázorněny průstřely a je ozdoben trnovou korunou.

Pane dej, ať jsme ti podobní nejen ve smrti, ale také ve vzkříšení.

Ukřižovaný Ježíši (lid): smiluj se nad námi!

Závěr

Pane, už naši předkové putující do Jeruzaléma si všimli, že krajina našeho domova se v něčem podobá Svaté zemi, a tak v ní vytvářeli scenerie, které měly tuto propojenost podtrhnout. I my jsme nyní s tebou prošli křížovou cestou, která se odehrává v krajině našeho života se stopami díla našich předchůdců.

Děkujeme ti, Pane, za naši farnost, dobré kněze, kteří se nám věnují. Hodnotu tohoto společenství si uvědomujeme zvláště v těchto dnech, kdy se nemůžeme setkávat při slavení bohoslužeb ani jiných příležitostech. Dej, ať tato forma neočekávaného půstu přinese své duchovní plody a pomůže nám novým způsobem objevit význam tvého vzkříšení pro náš život. Amen.

V březnu 2020 připravili kroměřížští chlapi